

Psalms 90:14

“Pildi mūs rītos ar savu žēlastību, lai mēs gaviļējam un priecājamies visu mūžu.”

Mīļā draudze!

Ap mums ir pavasaris, ir ziedi un zaļums. Dabas skaistums mūs uzrunā. Bet ne tikai daba atveras priekam, arī svētdienām starp Lieldienām un Vasarsvētkiem ir priecīgi vārdi, arī tie mūs aicina uz gaišām domām un pateicību. Un kādi ir šie vārdi, kas aicina mūs uz gaišām, labām domām, lai saredzētu Dieva pēdas savā dzīves gājumā? *Jubilate* – ‘Gaviļējiet!’ Un cita svētdiena aicina *Cantate* – ‘Dziediet!’

Meklēju vārdus pavasara gaisotnei. Vārdus par prieku. Vai izdosies aicinājumam atvērties? Saredzēt gaišos brīžus savā dzīvē? Būs liela dažādība. Izmeklēju priecīgas dziesmas. Daudzi labi vārdi liecina par tuvību, uzticību Jēzum Kristum. Ceru, ka sirds skanēs līdz šīm dziesmām un tam, ko Dievs mums vēlas šodien teikt.

Man patika Mārtiņa Lutera norādījums, kur tos labos vārdus meklēt. ***“Neesiet kā kalna kazas, kas grib tikt dažādos augstumos, līdz nogāžaties. Turieties pie Rakstiem”.***

Bet pie kuriem rakstiem? Arī rakstu ir daudz. Mārtiņš Luters norāda uz Dieva vārdu, to, kas ir atspoguļots mūsu Bībelē. Viņš domā, ka tad, kad tu to lasi, tad tas ir tev pavisam tuvu, tas ienāk tavā mutē un sirdī, lai tu to darītu.”

Bet ja nu ir sajūta, ka nav tik labi gājis? Un es no sirds meklēju, bet redzu, ka manī ir it kā tukšums?

Tā savām pārdomām izvēlējos Dieva vārdu, rakstītu 90. Dāvida dziesmā 14. pantā:

“Pildi mūs rītos ar savu žēlastību, lai mēs gaviļējam un priecājamies visu mūžu.”

Pildi mūs – tas nozīmē, ka kaut kas ir iztērēts, ir palicis par maz, lai varētu turpināt iesākto ceļu. Vajag atjaunošanu. Ja gribam padzerties un glāze ir tukša, tad tā ir jāpiepilda. Arī lepns auto bez degvielas nekustēsies no vietas. Mēs kļūstam nepacietīgi, neiecietīgi, rīvējamies viens gar otru un pagurstam, ja nav vairs iekšējā spēka.

Kad šķirstu Dieva vārda grāmatu, tad man ir ļoti tuva tā daļa, kur ir ierakstītas Dāvida dziesmas – Psalmi. Kad lasu tos, tad man ir sajūta, ka tur sarunājas cilvēki ar Dievu kā ar labi pazīstamu draugu, vai kā ar tēvu, bet ne ar kādu svešinieku. Cilvēki uztic Dievam savu dzīvi, savas bēdas, arī savu prieku.

Tur neskan tikai slavas dziesmas, nav tikai runa par mīlestību, bet tur ir arī sadzirdama apsūdzība, kā Dievs varēja pieļaut piedzīvot netaisnību un postu.

Dievs, palīdzi! Un vai tad nav jūtams arī atvieglinājums, ja cilvēks var teikt: “Kārto Tu, Dievs, šīs lietas. Es atstāju to Tavā ziņā.”

Psalmos es lasu, ka, kaut arī cilvēks ir atradis savienojumu ar Dievu, viņš tomēr izjūt dzīves smagumu, jūtas arī paguris, un viņš jautā sev: “Kāpēc tu esi tik nogurusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī?” Un tad pats sev saka norādījumu, kur meklēt spēku un iepriecu: “Runā ar Dievu!” Un tad kādā brīdī arī mana pateicība skan šiem vārdiem līdzī: **“Teici to Kungu, dvēsele mana, un neaizmirsti ko viņš tev labu darījis!”**

Vārdi ir sadzirdami, bet arī patiesus vai skaistus vārdus var nolikt pie malas, neievērot. Bet vārdiem var arī uzticēties, uzņemt sirdī, lai tie veidojas, lai veidojas sakne un saite ar Dievu. Lai aug kā sēkla pavasarī, tad rudenī būs maize, zināsi arī, kur dvēselei padzerties.

Mums ir apsoliņums, ka būsīm Dieva laipnības, žēlastības saņēmēji, tādi, kādi esam – kļūdaini, mazticīgi, šaubīgi, bet būsīm tomēr ieslēgti Dieva mīlestībā. Un tur ir prieka avots mūsu dzīvei. Dievs aicina, bet pašiem ir jāgrib un jāizmēģina, lai zinātu, ka ir vērts Viņam uzticēties.

Man patīk, ko rakstniece Zenta Mauriņa saka par prieku: *“Reiz pie katra cilvēka loga pieklauvē laime, bet kas kluso klauvējienu nesadzird, palaidīs garām savas dzīves lielāko stundu. Dažs guļ līdz pusdienas laikam un vakarā žēlojas, ka nav redzējis saules lēktu un rīta rasu.”* Viņa turpina: *“Prieks ienāks tikai, ja paši atvērsimies. Dzīve krustu mums uzliek, bet prieka puķe mūsu dārzā pašiem jāstāda vai jāiet to meklēt.”*

Ja meklējam, kur tad ir šī prieka puķe, Kur to atradīsim? Kādā vietā to droši varēs atrast: Tā ir Bībele, un Dieva vārds arvien vēl runā un aicina mūs lūgt, lai mēs būtu prieka saņēmēji un arī prieka tālāk devēji.

“Pildi mūs rītos ar savu žēlastību, lai mēs gaviļējam un priecājamies visu mūžu.”

Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce